

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 17/2011**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са објављивања пресуде од 16.03.2012. године

Након већања и гласања веће је једногласно донело, а председник већа јавно објављује:

У ИМЕ НАРОДА

ПРЕСУДУ

1.ОПТ.БУДИСАВЉЕВИЋ ЧЕДО,

2.ОПТ.МАЛИНОВИЋ МИРКО,

3.ОПТ.БОГУНОВИЋ МИЛАН и

4.ОПТ. ГРУИЧИЋ БОГДАН,

сви са личним подацима као у спису.

КРИВИ СУ

Што су:

Током октобра месеца 1991. године на подручју општине Теслинград (Лички Осик) у Републици Хрватској, у саставу тадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, као припадници Министарства унутрашњих послова (МУП) Српске Аутономне Области (САО) Крајине и Територијалне одбране (ТО) Теслинграда, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који је тада постојао на подручју Републике Хрватске, а није имао карактер међународног сукоба између јединица Југословенске народне армије (ЈНА), Територијалне одбране (ТО) и МУП-а САО Крајине као и добровољаца с једне стране и хрватских оружаних формација, у чијем су саставу биле јединице МУП-а Хрватске, Збора народне гарде (ЗНГ) и добровољци с друге стране, противно члану 3 став 1 тачка 1а) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године («Службени лист ФНРЈ» бр. 24/50), члан 4 став 1 и став 2 тачка а) и члан 13 Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) од 12.08.1949. године («Службени лист СФРЈ», Међународни уговори број 16/78), према цивилним лицима која не учествују у непријатељствима

као и цивилним лицима која су затворена и лишена слободе у вези оружаног сукоба и налазе се у власти једне од стране у сукобу, према којима се мора поступати у свакој прилици човечно и која морају бити заштићена од сваког насиља, вршили убиства,

при чему су:

у првој половини октобра месеца 1991. године у Теслинграду, након што су, због сумње да поседују радио-станицу и да сарађују са хрватским оружаним формацијама, лишени слободе [REDACTED] његови синови [REDACTED] и [REDACTED] и ћерка [REDACTED], окр. Орловић Душан, против кога је поступак раздвојен, као начелник ресора Државне безбедности (ДБ) МУП САО Крајине, коме се као свом претпостављеном обратио окр. Будисављевић Чедо, командир специјалне јединице МУП-а САО Крајине и заменик командира Станице милиције (СМ) Теслинград, питајући га шта да ради са ухапшеним члановима породице [REDACTED], као и [REDACTED], супругом [REDACTED], која је била на слободи, а након што је упознат за шта се породица [REDACTED] терети, наредио опт. Будисављевић Чеди да их лиши живота, што му је поновио и након неколико дана када му се истим питањем још једанпут обратио окр. Будисављевић Чедо,

да би:

- у ноћи између 20. и 21. октобра 1991. године окр. Будисављевић Чедо, поступајући по примљеном наређењу окр. Орловић Душана, против кога је поступак раздвојен, постигао договор са припадницима ТО Теслинград, окр. Малиновић Мирком и окр. Богуновић Миланом да заједнички лише живота ошт. [REDACTED], након чега су наоружани ватреним оружјем дошли до места Широка Кула, засеок Сердари, до викендице у којој је она боравила, да би окр. Малиновић Мирко и окр. Богуновић Милан остали у дворишту чувајући стражу док је окр. Будисављевић Чедо ушао у викендицу и хицима из ватреног оружја лишио живота ошт. [REDACTED], након чега су окр. Будисављевић Чедо, окр. Малиновић Мирко и окр. Богуновић Милан, запалили њен леш и викендицу;

- тачно неутврђеног дана, неколико дана касније, такође у октобру месецу 1991. године, у вечерњим часовима, окр. Будисављевић Чедо, поступајући по примљеном наређењу окр. Орловић Душана, против кога је поступак раздвојен, постигао договор са припадницима ТО Теслинград,

окр. Малиновић Мирком, окр. Богуновић Миланом и окр. Новаковић Гораном, против кога је поступак раздвојен и припадником Станице милиције Теслинград окр. Груичић Богданом да заједнички лише живота ухапшене чланове породице [REDACTED] и [REDACTED], [REDACTED] и [REDACTED] па су им у просторијама Станице милиције Теслинград, најпре везали лепљивом траком руке и затворили им уста, а затим их увели у комби возило марке «ТАМ», којим је управљао окр. Груичић Богдан, и превезли до Сврачковог села, до крашке јаме «Голубњача», где су их окр. Будисављевић Чедо, окр. Малиновић Мирко, окр. Богуновић Милан, окр. Груичић Богдан и окр. Новаковић Горан, против кога је поступак раздвојен, хицима из ватреног оружја лишили живота и потом бацили у јаму,

- чиме су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ.

Па суд применом наведеног законског прописа и члана 4 став 2, 5, 33, 38, 41 и 50 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

1.ОПТ.БУДИСАВЉЕВИЋ ЧЕДУ на казну затвора у трајању од **12 (дванаест) година**, у коју му се урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Округног суда у Книну Кио 2-91 од 26.11.1991. године, а који му се рачуна од 15.11.1991. године када је лишен слободе до 25.12.1991. године и време проведено у притвору по решењу истражног судије Округног суда у Сомбору Кри.бр.185/09 од 29.12.2009. године а који му се рачуна од 28.12.2009. године када је лишен слободе па до 16.03.2012. године, када му је притвор укинут.

2.ОПТ.МАЛИНОВИЋ МИРКА на казну затвора у трајању од **12 (дванаест) година**, у коју му се урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Округног суда у Сомбору Кри.бр.185/09 од 29.12.2009. године, а који му се рачуна од 28.12.2009. године када је лишен слободе па до 16.03.2012. године када му је притвор укинут.

3.ОПТ.БОГУНОВИЋ МИЛАНА на казну затвора у трајању од **10 (десет) година**, у коју му се урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Книну Кио 2-91 од 26.11.1991. године, а који му се рачуна од 15.11.1991. године када је лишен слободе до 15.05.1992. године, као и време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Сомбору Кри.бр.185/09 од 29.12.2009. године а који му се рачуна од 28.12.2009. године када је лишен слободе па до 16.03.2012. године када му је притвор укинут.

4.ОПТ.ГРУИЧИЋ БОГДАНА на казну затвора у трајању од **10 (десет) година**, у коју му се урачунава време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Книну Кио 2-91 од 26.11.1991. године, а који му се рачуна од 15.11.1991. године када је лишен слободе до 15.05.1992. године, као и време проведено у притвору по решењу истражног судије Окружног суда у Сомбору Кри.бр.185/09 од 29.12.2009. године а који му се рачуна од 28.12.2009. године када је лишен слободе па до 16.03.2012. године када му је притвор укинут.

На основу члана 216 став 1 и 2 ЗКП-а веће доноси

РЕШЕЊЕ

према оптуженима:

БУДИСАВЉЕВИЋ ЧЕДИ,

МАЛИНОВИЋ МИРКУ,

БОГУНОВИЋ МИЛАНУ и

ГРУИЧИЋ БОГДАНУ

УКИДА СЕ ПРИТВОР

одређен решењем истражног судије Окружног суда у Сомбору Кри.бр.185/09 од 29.12.2009. године, а који се оптуженима рачуна од

28.12.2009. године, када су лишени слободе, **па се оптужени имају ОДМАХ ПУСТИТИ НА СЛОБОДУ.**

На основу члана 264 став 4 ЗКП-а **ОСЛОБАЂАЈУ СЕ** оптужени од дужности накнаде трошкова кривичног поступка, тако да исти падају на терет буџетских средстава суда.

На основу члана 258 став 4 ЗКП-а, оштећени се за остваривање имовинско-правног захтева упућују на парницу.

Странке могу изјавити жалбу Апелационом суду у року од 15 дана од дана достављања писменог отправка пресуде, а преко овога суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овако укратко ћу саопштити разлоге пресуде.

Наиме, након спроведеног доказног поступка, а поступајући и по примедбама Апелационог суда у решењу која су садржана, суд је на несумњив начин утврдио да су оптужени извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву, које им је и стављено на терет прецизираном оптужницом тужиоца за ратне злочине.

Наиме опт. Чедо Будисављевић у потпуности је признао извршење кривичног дела.

Он је на детаљан начин објаснио на који начин и из којих разлога је лишена живота породица [REDACTED] и то супруга [REDACTED] синови [REDACTED] и [REDACTED] као и ћерка [REDACTED] као и у чему се састојала улога сваког од оптужених.

Описивањем оваквих радњи осталих оптужених, оптужени Будисављевић не умањује своје учешће у извршењу кривичног дела. Суд налази да оптужени Будисављевић нема никаквог разлога да остале оптужене неосновано терети јер тиме ни на који начин не ублажава свој положај у овом кривичном поступку. У инкриминисаном периоду, октобра месеца 1991. године, суд је утврдио да је Будисављевић Чедо био заменик командира станице милиције Теслинград, као и командир специјалне јединице.

Истакао је да је по војној линији био му надређен «капетан Драган», а по безбедносној линији Орловић Душан који је био начелник ДБ –а САО Крајине против кога је поступак раздвојен.

Октобра 1991. године због сумње да сарађују са хрватским оружаним снагама лишени су слободе [REDACTED] његови синови [REDACTED] као и ћерка [REDACTED]. Приведени су у станицу милиције Теслинград. Будисављевић каже да је питао Орловић Душана шта да ради са

породицом [REDACTED] као и са супругом [REDACTED] која је била на слободи. Након што је упознат зашто се породица Ракић терети, Душан Орловић је наредио да их лиши живота, што је поновио и након неколико дана када му се обратио још један пут.

Након тога Чедо Будисављевић је постигао договор са својим познаницима, са лицима са којима се дружи, Малиновићем, Богуновићем, Груичићем и Новаковић Гораном, против кога је поступак раздвојен, да лише живота све чланове породице [REDACTED] и обавестио их је шта му је Орловић наредио. У ноћи између 20. и 21. октобра 1991. године, пошао је са Малиновићем и Богуновићем до викендице у којој је боравила [REDACTED] а која се налазила на рубном подручју где су били положаји хрватских оружаних снага. По договору Малиновић и Богуновић остали су у дворишту наоружани чувајући стражу, док је он ушао унутра и из ватреног оружја лишио живота [REDACTED] након чега су сва тројица запалили њен леш и викендицу.

Неколико дана касније, опт. Чедо Будисављевић каже да су заједно са оптуженим Богуновић Миланом, Груичићем и Новаковић Гораном по договору из станице милиције Теслинград извели су остале чланове породице [REDACTED] којима су претходно приликом извођења везали руке, лепљивом траком уста, а затим их увели у камион марке «ТАМ». Опт. Груичић је управљао возилом. Упутили су се до Сврачковог села, до јаме „Голубњача“ где су их сви заједно лишили живота а потом бацили у јаму. Сутрадан је о томе обавестио Наранчић Радомира, као и Орловић Душана.

Ове тврдње опт. Чедо Будисављевић потврдио је и приликом суочавања са осталим оптуженима. Признање овде опт. Будисављевић Чедо је јасно, недвосмислено и потпуно. Наиме, ово признање Чедо Будисављевића је поткрепљено и другим изведеним доказима, због чега га је суд као истинито и прихватио.

У погледу битних околности овог догађаја и то да су [REDACTED] заиста били лишени слободе због сумње да сарађују са усташама, те затворени у затвору у полицијску станицу која је била смештена у дечијем вртићу, суд је утврдио дакле не само из одбране опт. Будисављевића, него и из одбране Богуновића, Груичића, а све те чињенице потврдили су и сведоци Наранчић Радомир, Драгичевић Марко и Мирић Милан.

Да су оптужени Будисављевић, Богуновић и Малиновић критичном приликом отишли до викендице у којој је боравила [REDACTED] а и да ју је Будисављевић лишио живота, суд је утврдио и из одбране опт. Богуновића који је потврдио да је оптужени Будисављевић лишио живота [REDACTED], а у измењеној одбрани у поновљеном поступку на главном

претресу 16.03.2012. године истакао је да када је ~~вијекница~~ запалена, да су он и Малиновић док је ватра горела бацили крпе.

О томе говоре и сведоци, Наранчић Радомир који је изјавио да му је Будисављевић рекао да су ~~██████████~~ убили и бацили у јаму «Голубњача». Сведок Драгичевић наводи да га је Наранчић обавестио да је опт. Будисављевић заједно са још неколико лица лишио живота породицу Ракић. Из исказа сведока Милана Јакшића је утврђено да му је опт. Будисављевић рекао да је учествовао у ликвидацији породице ~~██████████~~. Ове чињенице су утврђене посредно и из одбране оптуженог Грујичића који је потврдио да му је опт. Будисављевић причао приликом превозења осталих чланова породице до јаме «Голубњача», да је управо он са Богуновићем и Малиновићем лишио живота оштећену Ракић Луцију.

Одбрана опт. Будисављевић Чече је у складу је и са материјалним доказима. Из записника о ексхумацији и из ДНК анализе утврђен је идентитет покојних ~~██████████~~ и ~~██████████~~. Из налаза и мишљења судских вештака судске медицине, који је суд прихватио као објективан и дат по свим правилима струке, утврђен је начин њиховог усмрћивања. Ради се о прострелним ранама насталих дејством пројектила испалених из ручног ватреног оружја.

Опт. Малиновић Мирко првобитно је негирао извршење кривичног дела, навео је да је породицу ~~██████████~~ познавао, али је тврдио да никога није убио нити има било каква сазнања у вези са овим кривичним делом. Међутим, касније је променио своју одбрану и његова одбрана се састојала у томе да се он ничега не сећа, тако да је и приликом суочења са оптуженим Будисављевићем навео да не изјављује да није пуцао, али да се ничега не сећа. Истакао је да је у новембру 1991. године тешко рањен и да је то разлог због кога се многих ствари не сећа, при којој одбрани је остао и у поновљеном поступку.

Опт. Богуновић и Грујичић такође негирају извршење кривичног дела, не признају да су извршили, али не споре своје присуство и истичу да нису пуцали.

Опт. Грујичић наводи да су једне вечери код њега кући дошли оптужени заједно са Новаковић Гораном и да му је тада Будисављевић рекао да треба да превезу камионом притворене ~~██████████~~ у Кореницу. Када су дошли до полицијске станице Будисављевић је држао лепљиве траке у рукама и наредио им да их изведу напоље, односно да један изводи а други их спроводи уз степениште, а остали вежу и стављају их у ~~комби~~ и када је постао свестан намере својих сабораца више није био у ситуацији да предузме било шта како би их од те сулуде намере одвратио, а бојао се да било шта предузме јер је сматрао да би у таквој ситуацији његов живот био угрожен, додавши да је поступао по наређењу Будисављевић Чече.

Богуновић је кренуо први до просторије у којој су били [REDACTED], он је кренуо за њим. Он и Богуновић су из затвора до ходника извели [REDACTED]. Лепљивом траком су им везали руке и уста. Чеда је рекао да вози на Љубово. Скренуо је са пута, Чеда је изашао напоље да осмотри где се налази јама «Голубњача». Потражио је место где би могао, како каже да обави нужду. Чуо је неколико пуцња из ватрног оружја. Враћа се прилази камиону са десне стране, видео је Богуновића који је стајао уз врата, и видео је да два тела недостају. Будисављевић је рекао њему и Богуновићу да гурну два тела у јаму.

Опт. Богуновић је током поступка мењао одбрану. Истакао је да је са Малиновићем и Будисављевићем ишао до викендице, да је Будисављевић питао жену за радио станицу, он се налазио испред врата викендице, али да није чувао стражу.

Суд није поклатио веру одбрани опт. Богуновића да није чувао стражу испред викендице и да није био том приликом наоружан, из разлога што је, не само из одбране опт. Чедо Будисављевића који је био децидиран и изричит да је чувао стражу, него је и из исказа сведока Момчиловић Ђорђа суд несумњиво утврдио да је једном приликом када је био са опт. Чедом и са још једним колегом како он каже до викендице [REDACTED] да су он и његов колега чували стражу јер је управо разлог зашто су чували стражу јер се викендица налазила на рубном подручју са хрватским снагама и апсолутно би било нелогично да оптужени нису били наоружани имајући у виду да би на тај начин показали да нису ни заинтересовани за своју безбедност, тако да суд није поклатио веру да опт. Богуновић Милану.

Он је посебно истакао да критичне вечери из притвора везане четири члана породице [REDACTED] извео је Будисављевић, а уз њега су били Груичић, Малиновић и још нека лица, а да се он сасвим случајно ту затекао. Затим да су се састали он, Будисављевић и Малиновић рекао је да неке људе треба превести до Коренице, да би у поновљеном поступку променио одбрану и истакао да је одмах дознао да је договор био да се људи по наредби ДБ-а из Книна, ликвидирају.

Отишли су до Груичића да би са његовим возилом превезли људе. Видео је да су [REDACTED] траком лепили уста Будисављевић и Груичић.

Када су дошли до Широке Куле, Будисављевић је дао знак Груичићу да скрене са пута до јаме, [REDACTED] су довели Будисављевић, Малиновић и Новаковић, он остаје до возила и није видео ко пуца нити у кога, чуо је да су пуцњи били из више оружја, колико се сећа четири или пет пуцњева. Чедо Будисављевић је њему и Груичићу да гурну у јаму два тела. Крајем деветог месеца истакао је да је повредио леву руку, да му је била у гипсу, да није пуцао, а није био ни наоружан.

Суд овакву одбрану није прихватио обзиром да је она оповргнута не само детаљним и прецизним признањем опт. Чеде Будисављевића, већ и другим изведеним доказима из којих је несумњиво утврђена активна улога опт. Богуновића у критичним догађајима. Такође суд је из исказа опт. Богуновића, а и из исказа других сведока утврдио да је опт. Богуновић заиста имао руку у гипсу, међутим та околност није била од утицаја на чињенично правни закључак суда у погледу радњи које је опт. Богуновић предузимао јер се радило о левој руци, а како је сам истакао он је дешњак.

Да је Орловић Душан што је било спорно и у претходном поступку, да ли је постојала наредба и да ли је Орловић Душан наредио Чеди Будисављевићу да изврши ликвидацију чланова породице ██████████, суд је сада несумњиво утврдио из одбране Чедо Будисављевића који је рекао и који је изричит био у својој одбрани да му је Душан Орловић наредио да се ликвидира породица ██████████, а то је и сада у припремном рочишту унињено неспорним.

Суд је из признања опт. Будисављевића, а и из других изведених доказа на несумњив начин утврдио да су након постигнутог договора лишени живота чланови породице ██████████. Да је постојао договор да се чланови породице ██████████ лише живота суд је несумњиво утврдио из одбране опт. Будисављевић Чедо, који је више пута у току овог кривичног поступка истакао да је управо ове људе, овде оптужене, обавестио о наредби зато што се са њима дружио, знају се од детињства, а то је потврђено и исказима других сведока који су потврдили да су се њих четворица у Личком Осику се дружили, да су често били заједно, а један од сведока је чак истакао да су чинили «клан».

Међутим да је постојао договор да се породица ██████████ лиши живота, суд није утврдио само из одбране и признања Чедо Будисављевића, суд може да закључи да је договор постојао и пажљивим праћењем редоследа радњи које су оптужени предузимали, да су деловали синхронизовано, и то са јединим заједничким циљем да петочлану породицу ██████████ лише живота само због сумње да поседују радио станицу и да сарађују са хрватским оружаним снагама.

Наиме, оптужени Будисављевић, Богуновић и Малиновић заједнички учествују у лишавању живота ██████████ тако што до куће у којој је она боравила заједно долазе возилом, Будисављевић је лишава живота, а Богуновић и Малиновић чувају стражу, те заједнички пале тело и викендицу. Сви оптужени су знали да је сврха доласка у викендицу код ██████████ управо да се лиши живота. Опт. Богуновић и Малиновић дају знатан допринос лишењу живота ██████████ свесни заједничког деловања и ово дело хоће као своје и у радњи извршења учествују као саизвршиоци. Чињеница да је опт. Чедо Будисављевић хицима из ватреног

оружја лишио живота [REDACTED] не ослобађа одговорности опт. Милана Богуновића и Малиновић Мирка, јер оптужени прихватају све радње као заједничке, па према томе и као своје, тако да предузете радње чине природну и логичну целину са радњама опт. Чедо Будисављевића.

Такође, оптужени Будисављевић, Малиновић, Богуновић и Груичић заједно са окр. Новаковић Гораном, према коме је поступак раздвојен, заједнички учествују у лишавању живота осталих чланова породице [REDACTED] тако што оптужени заједно наоружани одлазе до притвора где се налазе чланови породице [REDACTED], заједнички их изводе из притвора, везују им руке и уста, убацују у комби и доводе на место извршења кривичног дела код јаме «Голубњача» са намером да их убију, где их и лишавају живота. Оптужени Будисављевић Чедо, Малиновић Мирко, Богуновић Милан и Груичић Богдан су од доласка до притвора, до ликвидације чланова породице [REDACTED] били у непосредном контакту са њима. Оштећени су били све време под фактичком влашћу оптужених, да би их ватреним оружјем лишили живота и остварили свој циљ.

Заједнички учествујући у радњи извршења кривичног дела поступали су и као саизвршиоци.

Током поступка суд је обавио и неуропсихијатријско вештачење оптужених, те је нашао из налаза и мишљења судских вештака да је Малиновић Мирко способан да схвати значај кривичног дела, као и да управља својим поступцима. Такође и Груичић Богдан је способан да схвати значај дела, као и Будисављевић Чедо, а код опт. Богуновић Милана способност да схвати значај дела је била очувана, али способност да управља својим поступцима била је једноставно смањена.

Оцењујући психички однос учинилаца према кривичном делу, суд је утврдио да су поступали са директним умишљајем јер су били свесни свога дела и хтели су његово извршење.

Ово кривично дело извршено је за време унутрашњег оружаног сукоба који се водио на подручју Републике Хрватске која је била у саставу СФРЈ и то између јединица ЈНА, ТО и МУП-а САО Крајине, као и добровољаца са једне стране и хрватских оружаных формација у чијем саставу су биле и једнице МУП-а Хрватске, Збора народне гарде и добровољаца са друге стране. Стога се у конкретном случају примењују норме међународног права садржане у IV Женевској конвенцији о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и Допунског протокола II о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба којим се предвиђа заштита цивилног становништва као и забрана вршења било каквог насиља над њиховим животом и здрављем, а посебно вршење убистава. Међутим оптужени у конкретном случају нису поштовали њихова права, већ су кршећи одредбе међународне Конвенције и

Допунског протокола II вршили убиства, те лишили живота петочлану породицу [REDACTED]

Било је спорно током поступка да ли су оштећени који су лишени живота били цивили. Чедо Будисављевић у једном тренутку је рекао да су били борци, међутим суд је на несумњив утврдио да је оштећена породица [REDACTED] да су били цивили. Наиме, из исказа сведока Мирић Милана у то време команданта ТО Теслинграда, који је изјавио да је [REDACTED] познавао и да је он код њега био евидениран као цивил. Истакао је да није желео да се бори ни на једној страни, нису хтели да иду ни на какве положаје. Сведок Момчиловић Ђорђе објаснио је да нису долазили по распоред страже у станицу милиције већ су само чували своје имање. По граду се причало да сарађују са Хрватима, али већина је била убеђена да то није била истина.

Имајући у виду да је предметно кривично дело извршено у октобру 1991. године, у време важења КЗ СФРЈ, те да је након тога Кривични закон више пута мењан, суд је нашао да се на учиниоце примењује блажи закон. Одредбама КЗ СФРЈ за кривично дело из члана 142 став 1 била је прописана казна затвора најмање пет година или смртна казна. Приликом одлучивања и одмеравања врсте и висине кривичне санкције према оптуженима, суд је имао у виду Кривични закон СРЈ који се као блажи по оптужене примењује. За кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 прописана је казна затвора најмање пет година или затвор од 20 година.

Суд је оптуженима одмерио казну у границама које су законом прописане за то дело имајући у виду сврху кажњавања и узимајући у обзир све околности које утичу да казна буде мања или већа.

Од олакшавајућих околности на страни оптуженог Будисављевић Чедо суд је имао у виду да је признао кривично дело које му је стављено на терет и да је знатно допринео расветљавању чињеничног стања, затим чињеницу [REDACTED], [REDACTED]

[REDACTED] као и [REDACTED]

Од олакшавајућих околности на страни Малиновић Мирка суд је имао у виду [REDACTED] и [REDACTED]

Од олакшавајућих околности на страни Богуновић Милана суд је имао у виду [REDACTED], [REDACTED] те [REDACTED], као и да је његова способност да управља својим поступцима била једноставно смањена, а како је то утврђено из налаза и мишљења судског вештака неуропсихијатра.

Од олакшавајућих околности на страни Груичић Богдана суд је имао у виду да је [REDACTED], као и да је [REDACTED].

Суд је нарочито од отежавајућих околности имао у виду тежину извршеног кривичног дела, да је лишена живота петочлана породица [REDACTED] који нису учествовали у непријатељствима, [REDACTED]. При томе суд је нарочито имао у виду безобзирност коју су том приликом испољили и то у чињеници да су тело [REDACTED] запалили након лишења живота, а преостале чланове породице [REDACTED] након лишења живота бацили у јаму. На страни опт. Малиновић Мирка суд је узео у обзир [REDACTED].

Имајући у виду све напред наведене отежавајуће и олакшавајуће околности суд је оптужене Будисављевић Чеду и Малиновић Мирка осудио на казне затвора у трајању од по 12 година, а опт. Богуновић Милана и Груичић Богдана на казне затвора у трајању од по 10 година, налазећи да је изречена казна нужна и довољна да би се остварила сврха кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ.

Суд налази да је изречена казна затвора сразмерна тежини извршеног кривичног дела, проузрокованим штетним последицама, те степену кривице оптужених.

На основу члана 50 КЗ СРЈ оптуженима је у изречену казну затвора урачунато време проведено у притвору.

На основу члана 264 став 4 ЗКП-а трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава, а породица оштећених је на основу члана 258 став 4 ЗКП-а упућена на парницу ради остварења имовинско правног захтева.

Суд је испитао да ли и даље стоје разлози за задржавање оптужених у притвору па је нашао да не стоје разлози за притвор предвиђени одредбом члана 211 став 1 тачка 4, а по ком основу је притвор према оптуженима последњи пут продужен. Наиме, по оцени суда имајући у виду нову законску одредбу, суд налази да нема доказа да је фактичко стање у јавности у конкретном случају такво да указује да начин извршења или тежина последице кривичног дела која се оптуженима ставља на терет, је довело до узнемирења јавности које би могло угрозити несметано и правично вођење кривичног поступка.

Суд је имао у виду да притвор предвиђен као мера обезбеђења присуства окривљених у циљу неометаног вођења кривичног поступка уз

обавезу суда да води рачуна да се не примењује тежа мера, а ценећи истовремено и чињеницу да су оптужени у притвору више од две године.

Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, а преко овог суда.

Посебно упозоравам оптужене да су до правноснажног окончања поступка о свакој промени адресе у овавези да известе суд.

Довршено у 14,35 часова.

Записничар

Председник већа-судија